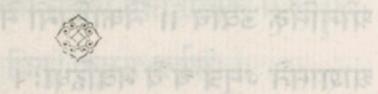
॥ ऋय दशमो ऽध्यायः॥

नार्द् उवाच ।। भित्तयोगस्य तत् सर्वमन्तरायतयार्भकः। मन्यमानो कृषीकेशं स्मयमान उवाच क् ॥१॥ प्रक्राद उवाच ।। मा मां प्रलोभयोत्पत्त्यासक्तं कामेषु तैर्वरैः। तत्सङ्गभीतो निर्विष्षो मुमुचुस्वामुपाश्चितः ॥ ३॥ भृत्यलचणितज्ञासुर्भक्तं कामेघचोद्यत् । भवान् संसार्वीजेषु कृद्यग्रन्थिषु प्रभो। नान्यथा ते अखिलगुरो घटेत करुणात्मनः ॥३॥ बस्त ग्राशिष ग्राशास्ते न स भृत्यः स वै विणिक्। ग्राशासानो न वै भृत्यः स्वामिन्याशिष ग्रात्मनः। न स्वामी भृत्यतः स्वाम्यमिच्हन् यो राति चाशिषः ॥ ।।।।।।। ग्रहं वकामस्वद्गत्तस्वं च स्वाम्यनपाश्रयः। नान्यथेक्।वयोर्थी राजसेवकयोरिव ॥ ५॥ यदि रासीश मे कामान् वरांस्वं वरदर्षभ । कामानां क्यासंरोक् भवतस्तु वृणे वरं ॥ ६॥ 📁 🦻 इन्द्रियाणि मनः प्राण ग्रात्मा धर्मी धृतिर्मतिः। द्रीः श्रीस्तेतः स्मृतिः सत्यं यस्य नश्यन्ति जन्मना ॥ ७॥ विमुचति यदा कामान् मानवो मनिस स्थितान् । तर्स्थेव पुण्डरीकान भगवत्वाय कल्पते ॥ ६॥